

i 5 Maaneder har virket uden denne Støtte og i alle Tilfælde i 3 $\frac{1}{2}$ Maaned ud over det Tidspunkt, da det maatte være ganske klar over, at dets Afgørelser ikke var effektive.

En anden Sag er det naturligvis, at Ansvaret for, om der paa dette Tidspunkt fra Statsmagtens Side bliver grebet ind for at hindre en overdreven Import, maa være hos den nuværende Regering. Og i saa Henseende vil jeg erklære, at den nuværende Regering er sig sit Ansvar fuldt ud bevidst, men har ønsket foreløbig at se Tiden an lidt endnu. Forholdene er efter min Mening ikke slet saa lige til, som det ærde Medlem Hr. Hauge mener, og det er ikke saa nemt at afgøre, om der i det hele taget skal skrives ind, og under hvilke Former det da skal ske. Hr. Hauge sagde nu, at da Valutaraadet var ophævet, var der frit Spil — hvis jeg ikke husker fejl —, nu var der ingen Kontrol med, om der blev givet Valuta til Champagne eller Kul. Naar Hr. Hauge netop tog Artiklen Champagne, var det selvfølgelig en ren Tilfældighed og havde ikke Spor af Forbindelse med, at jeg i den socialdemokratiske Presse stadig omtales som Champagnegrosserer. Men Hr. Hauge mente dermed kun at sige, at der var ingen Kontrol med, om der blev givet Valuta til Luksusvarer eller til nødvendige Varer som Kul. Jeg er ikke ganske enig med Hr. Hauge i den Betragtning, thi hvis det er rigtigt — og det tror jeg, og det tror vist ogsaa Hr. Hauge —, at det var samfundsmæssige Hensyn og ikke Hensynet til deres egne private Forretninger, som i sin Tid bestemte Bankerne til at oprette dette Valutaraad, forstaaer jeg ikke rigtig, hvorfor den Omstændighed, at Valutaraadet ikke kan faa fornøden Støtte fra Regeringens Side, skulde bevirke, at Bankerne ikke mere kunde tage disse samfundsmæssige Hensyn. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Bankerne nu i større Udstrækning end før skulde give Valuta til ganske unødvendige Varer, naar Forholdet dog er det, at de nødvendigvis, fordi Valutabeholdningerne er forholdsvis begrænsede, maa afslaa en hel Del Anmodninger om Valuta til nødvendige Varer. Jeg tror heller ikke, det er Tilfældet; jeg har tværtimod efter de Oplysninger, jeg har kunnet indhente, faaet det Indtryk, at Bankerne stadig sigter alle de Begæringer om Valuta, som nu indløber, og at de frivillig tager det samfundsmæssige Hensyn ikke at give Valuta til de Varer, som man skønner er mindre nødvendige, for at kunne imøde-

komme Begæring om Valuta til Varer, der er mere nødvendige for Landet.

Jeg vil yderligere sige, naar Hr. Hauge mente eller formodede, at nu var der stærkt Begær efter Valuta til Luksusimport, og at der var Fare for, at Luksusimporten vilde tage til, at jeg tror ikke, det er ganske rigtigt. Jeg tror ikke, at der er eller har været noget Run paa Bankerne, efter at Valutaraadet har ophørt at eksistere. Jeg tror derimod, at Købelysten baade hos Forretningsfolk og hos Publikum er i absolut Aftagende for Øjeblikket, og det hænger sammen med den Formodning om et almindeligt Prisfald paa Verdensmarkedet, som med mere eller mindre Rette næres i vide Kredse ikke alene herhjemme, men hele Verden over. Jeg har netop forleden Dag haft Lejlighed til at høre Udtalelser fra Banker om dette Punkt. Det er ganske givet, at Købelysten er ikke saa stor, og derfor tror jeg, der ikke i Øjeblikket er nogen Fare for, at Luksusimporten af — jeg vil nævne f. Eks. Manufakturvarer og lignende — vil blive overdreven stor.

Jeg tror, at Vanskelighederne — og det ved Hr. Hauge vist ogsaa — ligger paa et ganske andet Punkt. Det er i Øjeblikket aldeles ikke Luksusimporten, som truer os herhjemme. Det er, som Hr. Hauge rigtigt sagde, Kulspørgsmaalet. Det er det, som, om jeg saa maa sige, vil slaa os en Gang med Tiden. Det er det uhyre Beløb af Valuta, der kræves til Kulindførselen og til Raastofindførselen overhovedet. Men Hr. Hauge har vist ikke, saa vidt jeg har forstaaet, nogen Sinde tænkt sig, at man skulde begrænse Valutagivningen til Kul og Raastoffer.

Jeg skal ikke nærmere fordybe mig i hele dette store Spørgsmaal, men jeg vil dog sige, at Forskellen mellem Hr. Hauges Opfattelse og min Opfattelse af Situationen er, at Hr. Hauge ønsker en saa omfattende Importbegrænsning, at han vist ogsaa selv er paa det rene med, at det vil bevirke ganske overordentlig store Vanskeligheder, saavel praktiske som tekniske — og jeg vil dertil føje, at disse Vanskeligheder efter Regeringens Mening er saa store, at de gør en saadan omfattende Importbegrænsning umulig —, medens jeg har tilbudt en Ordning, som havde den Fordel, at den var praktisk gennemførlig. Jeg erkender, at det maaske valutamæssigt ikke spiller nogen stor Rolle, om vi tager disse Luksusgrupper med eller ikke, men det kunde dog have nogen Betydning rent psykologisk, at man